

Loven af 30te Marts 1876 fastsatte Udgift af 41,410 Kr. til Renter af og Afdrag paa Gjælden til Sorø Akademi. Lages denne med fremkommer der et Underskud af 3,795 Kr. 47 D. Paa Statsrevisionens Spørgsmaal om, hvilke Grunde der havde bevæget Ministeriet til i det den 28de Februar 1877 approberede Budget for 1876—77 at udelade den ved Finantsloven af 30te Marts 1876 paabudne Udgiftspost 10 til Renter af og Afdrag paa Gjælden til Sorø Akademi har Ministeriet svaret:

„Næst i Almindelighed at bemærke, dels at det ikke maa overses, at det Budget, der forelægges Rigsdagen, kun er til Efterretning, dels at det er en Selvfølge, at den af Ministeriet meddelte Approbation paa det aarlige Budget senere kan suppleres for et enkelt Punkt, som til den Tid, Approbationen meddeles, endnu er under Overveelse — skal Ministeriet endnu tilføje, at det har havt en ganske særlig Grund til ikke at medtage den ovennævnte Udgiftspost 10. — Ligesom dette nemlig vilde være besværende for de maanedlige Regnskabsoverfigter, saaledes vilde det desuden være aldeles unyttigt. Medens nemlig Budgettet, som giver Chefen Bemyndigelse til indenfor visse Grændser i Aarets Løb at afholde Udgifterne, nødvendigvis maa omfatte alle de Poster, paa hvilke Chefen skal holde sig indenfor de af Ministeriet approberede Grændser, maa der med den her omhandlede Konto forholdes paa en ganske anden Maade. Først ved Aarets Udgang kunde det vise sig, om det blev muligt ved det eventuelle Overskud at afse Noget, og da hvor Meget, til Fyldestgjørelse af det omhandlede Beløb, og som Følge heraf maatte dette blive Gjenstand for en særlig Ordre fra Ministeriet til Theaterchefen.“

Udvalgets Flertal maa være enigt med Statsrevisionen i, at det ikke kan ses, i hvilken Forbindelse Ministeriets ansøgte Bemærkninger staa til Spørgsmaalet om Udeladelsen af den paabudne Udgiftspost, eller hvilket Besvær dens Optagelse skulde volde de maanedlige Regnskabsoverfigter. Finantslovens udtrykkelige Bud maa holdes, og Ministeriet maa enten se at stille Theatrets øvrige Udgifter saaledes, at Budet derved kan fyldestgjøres, eller det maa henvende sig til Lovgivningsmagten om at faae forandret Bestemmelserne. Bestemmelsen er ubetinget og ikke, som det synes forudsat i Ministeriets Skrivelse, afhængig af, om der er tilstrækkelig Overskud tilstede. Flertallet er enigt med Statsrevisionen i, at det har stor Betydning, at de af Lovgivningsmagten trafte Bestemmelser følges paa rette Maade, og man tiltræder derfor den af Statsrevisorerne Christensen og Høgsbro fremsatte Indstilling om at udtale sin Misbilligelse af den fulgte Fremgangsmaade.

Forøvrigt gjør Statsrevisionen opmærksom paa, at Ministeriet i 1876—77 ligesom det foregaaende Aar betydelig har overskredet det af det selv for Theatrets Udgifter approberede Budget. Overskridelsen har væsentlig sin Grund i en Reparation af Scenegulvet, der har medført en Udgift af 5,900 Kr.; men herved fremkommer den Mærkelighed, at Udgiften er afholdt den 31te Januar 1877 og Budgettet først approberet den 28de næste Maaned efter. I den Anledning oplæser Statsrevisionen det berettigede Spørgsmaal: „Men hvorledes har Budgettet da kunnet approberes af Ministeriet den 28de Februar med en Sum paa denne Post (2. Arbejder, vedrørende Scenen o. s. v.) der var langt mindre end den ifølge Ministeriets egen Bestemmelse en Maaned forud afholdte Udgift?“

Mindretallet (Rimestab) kan derimod ikke deltage i nogen af de ovenansførte Indstillinger.

Med Hensyn til de 36,000 Kr., der ere komne Theatret til Indtægt i Genhold til foreløbig Lov af 12te April 1877, tiltræder jeg Statsrevisionens Indstilling, ved hvilken Intet foregribes.

Forsaavidt der dernæst er antet over, at Theatret ikke den 31te Marts 1877 havde tilbagebetalt hele det Laan, som det havde stiftet i Theateraaret 1876—77, men endnu stod til Rest med 35,000 Kr. deraf, da finder jeg denne Anse ubegrundet. Den Fortolkning, som Statsrevisionen og Udvalgets Flertal give af Bestemmelsen i Finantslovens § 21 V. C. 8, er nemlig i en saa haandgribelig Modstrid med bennes Ord, at der ikke kan være Spørgsmaal om at tiltræde den. Hvis det virkelig havde været Meningen med denne Bestemmelse at paabyde, at Theatret altid den 31te Marts skulde staa gjældfri, og at det altsaa maatte have tilbagebetalt enhver Gjæld inden hvert Aars 31te Marts, vilde det være usforklarligt, hvorledes man skulde være kommen til at udtrykke denne simple Sætning i Ord, der sige noget saa aldeles Forstjælligt. Thi, om end den omtalte Bestemmelse i flere Henseender er uklar og uheldigt affattet, synes i alt Fald saa meget indlysende, at det først er den 31te Marts næst efter det Theateraars Slutning, hvori Gjælden er stiftet, at den fordres afbetalt. Denne Fordring er jo nu i det foreliggende Tilfælde fuld-